

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XLVI)

IOAN ROȘCA

Fresca împotrivirii față de așezarea evreilor în România. Hiper-bibliografia unei perspective

Preambul (extras din raportul comisiei Wiesel)

„**Rădăcinile antisemitismului românesc se împletește cu originile statului român modern și cu apariția bogatei tradiții culturale naționale care a însoțit unirea principatelor, independența și crearea României Mari. Antisemitismul care s-a manifestat în România între cele două războaie mondiale a crescut direct din semnele sădite în evenimentele majore ale dezvoltării țării începută la jumătatea secolului al XIX-lea. Din motive care puteau diferi de la o persoană la alta sau de la un grup la altul, în viața politică, culturală și spirituală a societății românești au existat, în forme variate și cu diverse intensități, puternice curente antisemite. Acestea au fost prezente în cea mai mare parte a secolului care a precedat ascensiunea la puterea a Partidului Național Creștin în 1937, instalarea dictaturii regale în 1938 și a statului național-legionar condus de Ion Antonescu în 1940 - cu alte cuvinte, a secolului care a culminat cu Holocaustul [...]. Toate aceste guverne au reprezentat o continuitate esențială cu ideile antisemite românești care își aveau originea în perioada de dinaintea primului război mondial [...]. Ceea ce a fost nou [...] nu a fost natura antisemitismului pe care ei l-au adoptat, ci faptul că antisemitismul a trecut din registrul expresiilor verbale și al izbucnirilor ocazionale de violență, în cel al politicii guvernamentale și al acțiunii de stat.[...] Chiar și această modificare a politicii s-a făcut în cadrul unei continuități fundamentale cu ideile care fuseseră parte integrantă din discursul politic, intelectual și spiritual al luptei din secolul XIX pentru crearea unui stat românesc independent”.**

Această teză sintetizatoare, conform căruia reacția față de așezarea evreilor în România reprezintă „antisemitism”, a fost asumată de oficialii statului român. Cei care au ținut să scoată în evidență rădăcinile istorice ale evenimentelor din perioada 1938-1944 (probabil, ca să dea mai multă credibilitate acuzațiilor ce susțin pretențiile de despăgubire) au săpat munca comisiei Wiesel, dinăuntru. Ei comițind aici, plenar, crima (conform legilor represive de combatere a antisemitismului) de a explica/justifica răspunsul românilor, la un veac de cotopire pre-palestini-ană. Ca să verifice riguros teza Comisiei Wiesel privind rădăcinile înfruntării, nu rămâne decât să consulte, minuțios, bibliografia rezistenței, la care se face referire în paragraful reprodus mai sus. Nu am motive să cred că autorii noilor manuale de istorie (filosemită/anti-românească) vor face acest efort, prezentînd elevilor români întregul curs al „chestiunii evreiești”.

6.3. Hyperbibliografia unei perspective

Mi-am propus deci să analizez validitatea acestor considerații, călătorind de-a lungul contenciosului istoric româno-evreiesc; și să găsesc o formă expresivă de a expune poziționările la care se referă citata sinteză a situației, alcătuind o hiper-frescă bibliografică a reacției naționalismului românesc față de „intrușii” evrei, explorabilă (prin Internet); formulă explicativă care să-mi illustreze și viziunea (expusă succint în capitolul anterior) privind organizarea spațiilor informaționale complexe, folosind tehnologia tele-informatică. Am organizat ca sub-spațiu explorabil din fresca naționalismului românesc, **hyperperspectiva** celor care s-au împotrivit penetrării străinilor (retro-acuzați azi de „xenofobie” sau „antisemitism”). Abordarea longitudinală, de-a lungul fenomenelor seculare , fiind esențială, pentru a vedea privirea lui Eminescu: care se împotrivește năvalei evreiești, dar consideră și mai vinovați fanarioții care au încurajat această invazie, pe un teritoriu pe care l-au tratat nemilos, ca alogeni.

ca să fie făcută explicit atunci, peste tot - așa cum simt nevoia azi cei terorizați de amenințarea represaliilor pentru „antisemitism”) culese din diverse lucrări (citatele semnificative fiind publicate la www.piatauniversitatii.com/perspective). Peste tot, se poate deci citi „niște/ unii evrei” în loc de prescurtarea „evrei/ evreii” - fără teama de îndepărtare de la poziția autorilor recenzanți - căci la noi **atisemitismul rasial, bazat pe ură etnică și exclusivism religios, a fost un accident foarte rar**. Mulți autori au subliniat de altfel că nu urăsc pe evrei (și pe atunci nu aveau frica de legi, ca temei pentru astfel de precizări). În mare, evreimea acuzată de rele era văzută ca o populație invadatoare/ parazită, organizată sectar, o alcătuire compradoră, similară mafiei „italiene” (a cărei denunțare/ înfruntare nu presupune detestarea oricărui italian). La fel cum se poate spune că indienii din America au fost victimele englezilor/ spaniolilor/ portughezilor - deși e vorba evident de „niște englezi”, de „niște spanioli”, sau de „niște portughezi”. Dar, acolo, substituirea localnicilor a reușit, încît ocupații / învingătorii redefinesc legitimitatea. La noi însă, ei au plecat, încît nu ar fi trebuit, dacă nu am fi devenit colonie, să ne poată impune reprobarea patriotismului înaintașilor, încadrat perfid la „antisemitism” holocaustizant.

Notă: Trebuie văzut, de la caz la caz, ce relevanță au comparațiile cu situația din alte țări. Mulți dintre cei care s-au ocupat de „chestiunea evreiască” de la noi au încercat să arate că strategia de cucerire, parazitare și dezintegrare a națiunilor este universală, scoțînd în evidență similitudini fenomenologice. Așa cum am mai spus undeva, eu consider această armă cu două tăișuri - de-abia aceste considerații generalizatoare putînd denota o ură generică împotriva evreilor (în treacă făcînd spūs, și extirparea unui sentiment firesc ca ura e marca unei inginerii dezumanizante!). Raportul dintre evrei și diverse națiuni nu e treaba noastră și poate introduce în argumentație elemente nefabile și o focalizare defectuoasă. Acolo unde evreii erau așezați de sute de ani și reprezentau un mic procent din populație, problema se pune radical diferit. Ceea ce s-a întîmplat în România secolului 19 poate fi raportat doar la istoria Palestinei, în secolul 20. Iată ce nu trebuie să observe românii cu nici un chip (mai ales acum, cînd roata pare a se întoarce): că **înainte de așezarea evreilor peste palestinieni, o uriașă putere mondială a încercat să forțeze împămîntenirea lor masiv în România**, stîrnind o aprigă rezistență națională, care astăzi este delegitimată retroactiv, în numele combaterii antisemitismului. Enciclopedia /bibliografia recenzată aici arată că a vorbi de „antisemitismul” românesc din trecut este același lucru cu a vorbi de antisemitismul actual al palestinienilor; și de cel viitor, al românilor - dacă redevin țintă pentru sionism.

Baza de fișe (cu citatele semnificative extra-se) alcătuită urmîrînd numeroși autori, e prea mare pentru o expunere liniară. Ca să nu mai vorbim de colecția textelor integrale. Dacă simpla enumerare a lucrărilor care conțin elemente interesante (din care am extras fragmente semnificative, ca să nu procedez ca filosemiții care critică lucrări inaccesibile) a ocupat numeroase pagini, acoperirea cu mii de citate a celor 31 de teme (cu 150 de subteme) în care am descompus subiectul (capete de plîngere a românilor contra evreilor ocupați) ar umple un volum masiv, iar suma lucrărilor complete - o vastă bibliotecă.

Nu sînt opiniile mele (în afară de cîteva

trimiteri la texte ale mele, tratate ca în cazul altor autori), **ci opinii recenzate integrativ de mine, care confirmă teza din raportul comisiei Wiesel citată mai sus.**

Esența ideilor extrase din opinii/ păreri/ pledoarii a fost distribuită astfel ca repertoriul tematic al contenciosului româno-evreiesc, redat mai jos, să poată fi folosit ca referențial în indexarea textelor, permițînd căutarea/ navigarea pe baza aspectelor (aceste funcții, ca și accesul la citatele reprezentative, nu lucrează decît în varianta interactivă/ online a repertoriului, accesibilă la www.piatauniversitatii.com/perspective). Din motive de economie a muncii de indexare, de ușurare a modificărilor ulterioare și de simplificare a explorării bidimensionale, deocamdată nu am granulat fin referințele (la nivelul celor 150 de subpuncte) ci le-am raportat la cele 31 de aspecte principale. Rămîn pentru o următoare etapă (după completarea catalogului indexat, pînă la Z): rafinarea indexării, combinarea cu căutări în limbaj natural, definirea/ folosirea ontologiei relațiilor dintre noduri (deocamdată sugerată de trimiteri gen „*vezi și X*”). Ar trebui ca în final să se poată vizualiza fulgurațiile printru mințile participante a fiecărei idei.

În ce privește formularea fiecărei aspect rețînut în referențialul tematic, documentaliștii vor sesiza caracterul sintetizator extrem al abordării mele. Și vor bănui faptul că am revenit de multe ori asupra indexului tematic, după ce am exersat indexarea pe baza formulărilor antecedente - pînă cînd am obținut exprimări condensate ale simburilor ideatice, capabile să acopere numeroase exprimări ale ideilor respective.

Am inclus în această frescă bibliografică fragmente din texte (1. de atitudine - completînd pledoaria românilor ce se considerau agresați de evrei; 2. Analitice - conținînd informații utile înțelegerii tematicii). Uneori fiind vorba de o simplă notă, care se încadra în aspectele repertoriate, alteori de lucrări vaste, cu multe paragrafe interesante, sau chiar de opere constituite din numeroase texte.

Ca în orice întreprindere bibliografică, nu am cerut aprobarea autorilor (de altfel, majoritatea decedați) sau a editorilor (care exploatează creația altora) și nu am măsurat lungimea selecțiilor - pentru a mă încadra riguros în limitările unor legi anti-culturale. Mi-am luat/ asumat această libertate: pentru că e vorba de un act de creație documentaristică (fresca e o lucrare, o compoziție în sine, un prototip novativ de radiografiere a gândirii colective), pentru că sînt conștient de importanța întreprinderii și pentru că nimic nu împiedică pe cei ce s-ar simți deranjați (din motive mercantile sau ideologice) de prezența lor în acest mozaic de semnale să-mi ceară să dau jos extrasul din lucrarea lor (ceea ce voi face imediat, pentru că nu vreau să încalc voința nimănui și nici să promovez - ca patriot - pe cine nu merită).

Începem cu un punct de sinteză **a00**, folosit pentru referiri mai largi la tematica descompusă apoi în aspectele componente **a01-a30**.

a00. Cucerire sistematică

Acest popor special, sudat prin relații specifice, cu destin istoric aparte (ales de Dumnezeu, de soartă sau de el însuși) și-a perfectat milenar o strategie de parazitare a altor popoare, pe care o urmărește cu perseverență, adevînd-o la condiții; dîndu-ne și nouă lovitura tratată sintetic (detaliile fiind distribuite la a01-a30) în următoarea desfacere: **a. gama Cotropirii** (*vezi a01-06, 30 de subpuncte*) progresive a teritoriu-

lui, penetrînd fără luptă (prin metode subversive de tip microbian); compromițînd încercarea de consolidare a tînrului stat român - ca instrument de propășire a neamului românesc; invazia din inițiativă individuală (sau orchestrată comunitar) fiind combinată cu colonizările de-românizante practicate de cuceritorii teritoriilor noastre (strategia sionistă reglînd dialectic relația dintre structura distribuită și nucleu); evitarea asimilării, conservarea organicității grupului sudat de interesul colectiv (de pradă), făcîndu-se prin menținerea segregării/ exclusivismului, cu ajutorul unor zăgazuri religioase (Tora etc.) și organizaționale (Cahal etc.); reacțiile de apărare ale comunităților victimă fiind prezentate ca persecuții împotriva intrușilor fagocitanți, generate de o ură monstruoasă/ irațională (xenofobie/ antisemitism); preținzînd daune/ despăgubiri pentru pierderile datorate izbucnirilor de rezistență. **b. gama Exploatării** (*vezi a07-a12, 27 de subpuncte*) - resurselor (materiale și umane) locale - prin strategii prădalnice (financiare, comerciale, capitaliste), fără scrupule morale față de românii împiedicați să se ridice material, prin concurența neloială a invadatorilor și mențiuți în mizerie de jefuirea/ exploatarea/ parazitarea sistematică; evreii penetranți au folosit intens o varietate de mijloace incorecte/ ilegale, corupînd administrația și aservind puterea politică cu ajutorul căreia au impus reguli de joc convenabile perpetuării dominației lor monopoliste, transformînd legalitatea în farsă și statul într-o fermă colonială; prosperitatea pe care au atins-o peste noi a stîrnit revoltă, pentru că nu e rodul meritului (de regulă, evreii fugind de munca grea și căuțînd ciștigul ușor sau speculativ, beneficiul nemeritat). **c. gama Degradării** (*vezi a13-20, 36 de subpuncte*) personalității umane și socialității în zona invadată (arcul exploatat); distrugerea modului de viață tradițional, organicității locale și etosului aferent; dezrădăcinînd paraziții mercantilați perdanți; aceștia fiind atrași perfid în cursa unei competiții dezavantajoase (a unei „modernizări” păgubitoare/ slușitoare) și perversității moral, astfel încît să nu mai opună rezistență solidară eficece căpșurii sistematice, ci să fie utilizabili ca agenți trădători în reprimarea rezistenților; întru deturnarea destinului neamului fiind provocate sfîșieri fratricide, în care goimii se distrug reciproc, în interes evreiesc. **d. gama Aservirii** (*vezi a21-26, 31 de subpuncte*) unor forțe externe incomodate de suveranitatea noastră; au folosit oculta internațională și au fost folosiți de ea ca pirghii (cal troian) pentru a ne împinge în direcții convenabile lor , deturnîndu-ne nociv politica externă și ajutîndu-ne adversarii, în colonizări sau razboaie; pentru că în WWII s-au înfruntat susținătorii cu adversarii lor, nu s-au mulțumit cu a asigura victoria primilor și a o valorifica prin înființarea Israelului, ci i-au declarat pe adversari monștri, ai căror urmași trebuie să le plătească interminabile despăgubiri, în numele suferințelor neamului ales (în timp ce suferințele produse de ei sînt trecute sub tăcere, pentru că lovesc ființe inferioare). **e. gama Dominației** (*vezi a27-30, 21 de subpuncte*) prin care valorifică acaparea politică realizată aservind uzurpatorii locali ai puterii, trădătorii folosiți ca mercenari plătiți de victime; au intoxicat conștiințele, falsificînd anti-național trecutul, cu ajutorul mediei acaparate, al arhivelor cucerite, al școlii deturnate; ajungînd să ne scrie/ impună, orwellian, o „istorie” care ocultează diferendul istoric dintre noi și ei - redus falacios la o nejustificată persecutare a lor; corupîndu-ne „reprezentanții”, care au introdus

